

Vaš prijateljček.

(Nadaljevanje.)

Nekoga dne se je na cesti neki avto skujal. Šofer pa še ni našel napake.

Gvidon si avto ogleda in šoferju reče, da se je najbrž pokvarilo to in to. In res je Gvidon uganil! Ko je šel nato dalje, je od veselja plesal.

Ali veste, kaj je včasih noč in dan tuhtal? Kako bi izdelal načrt za letalo, ki ga bo dal zgraditi in ga poklonil sv. očetu Piju XI., da se bo mogel voziti okoli Vatikana!

Zdaj pa še ve poslušajte, deklice!

Gvidon je imel še neko drugo veselje: veselje za vse, kar frči, za vse, kar se dviga. Saj me razumete, kajne? To veselje ga je nagibalo, da je proučeval žuželke. Oj, Gvidonove žuželke..., kako je ljubil te krilate živalce, zlasti metulje, kačje pastirje in murne! Murnčki so bili njegovi največji ljubljenci. Pravijo, da so mu tudi peli, če je hotel, kar pa more le malo kdo doseči.

Nikar pa ne mislite, da je Gvidon samo letal za metulji in jih potem nabadal na koščke plute.

Ne! Ampak Gvidon je svoje prijateljčke proučeval od blizu. Za novoletno darilo si je izprosil Fabrove knjige, ki popisujejo navade živalc in včasih vam je povedal o žuželkah take zanimive reči, da ste morali strmeti.

Gvidonova mamica še zdaj hrani zbirko žuželk, ki jo je on sam sestavil. Zdi se, da je živalce vselej najprej zadušil, preden jih je nabodel na bucko, da jih ne bi bolelo.

Taka je torej s stroji in žuželkami: te dve stvari sta bili njegovo največje veselje. In zakaj? Žuželke je ljubil zato, ker so znale letati, stroje pa zato, ker so ga lahko dvigali kvišku! Gvidon je čutil neko potrebo, da se dviga visoko, zelo visoko. Saj je sam povedal: »Na dvigala sem ves neumen, zato ker me nosijo kvišku«, ob drugi priliki pa je zopet rekel: »Rad bi bil lastovica«.

Ljubi Bog mu bo pomagal, da se bo dobri Gvidonček dvignil zelo visoko... Zdaj, ko ga že poznate,

vam bom pa povedal, kaj sta v njegovi duši napravila Jezušček in božja Mati... in kako je ta fantek, ki je ljubil stroje in murnčke, postal svetnik.

5. »Moja nebeška mamica.«

Dragi otroci, vaša mamica vam je že večkrat govorila o Materi božji. Povedala vam je, da je ona bila mama Jezusova, pa tudi vaša.

Gvidonove igrače.

Tudi Gvidonu je njegova mama to povedala, samo da jo je bolje umel ko vi; takoj je iznašel pristrčno besedo, da je z njo klical Mater božjo.

»Torej,« je rekel materi, »je Mati božja moja nebeška mati?«

»Da, srček, tvoja nebeška mati.«

Ko je nekoliko zrastel, je svojemu znanju o božji Materi dodal še en lep izraz. Rekel je:

»Moja nebeška mati je bolj dobra ko vse matere skupaj.«

Kako naj bi vam opisal Gvidonovo ljubezen do božje Matere? Ali se še spominjate, kako so ga nje-

govi starši zaobljubili, da ga bodo tri leta oblačili v modro in belo?

Prišlo je do pravega boja, ko so pretekla tri leta in so mu hoteli vzeti ljube barve Matere božje.

Obuti so mu hoteli rumene škornje.

»Nak,« se odreže Gvidon, »rumenih škornjev ne maram.« Ker ga je hišna še pregovarjala, jih je od jeze vrgel v kot.

»Toda, Gvidonček moj, saj boš Mater božjo v rumeni barvi prav tako ljubil kakor v beli!«

To ga je prepričalo. Kljub temu pa je bil sprehod zelo razburljiv; hotel je škornje kaznovati, ker so izpodrinili bele sandale, zato je nalašč stopal v luže in prišel domov ves blaten po nogah.

Ljubi otroček Matere božje nikoli ni pozabil na barve svoje nebeške mamice.

Hotel jih je imeti povsod okoli sebe.

»Zelo rad bi imel nož, toda ročaj mora biti moder.«

»Mamica, če boš kupila preramnice, naj bodo modre!«

Nekega dne mu je mama povedala veselo novico, da mu bo dala sobico, ki bo samo njegova.

»Joj!« vzklikne ves vesel, »potem jo pa daj modro poslikati, tudi preproga naj bo modra in zavese naj bodo modre, rad bi imel samo modro ali pa belo.«

Prijazna Gvidonova sobica je še danes taka. Morda ste že tudi vi bili v njej, kajti mnogo otrok hodi tja kakor na božjo pot. Nahaja se v Rue Vital št. 57 v Parizu.

Ko stopimo vanjo, zapazimo na levi nizko omaro s predali, na njej je Gvidon imel svojo kapelico; tukaj je praznoval svoje šmarnice.

Ob postelji visi velika fotografija lurške dupline. Na obojih pri postelji visi molek za ponoči; kajti imel je dva, enega za podnevi in enega za ponoči.

Desno od okna stoji pisalnik, na njem kraljuje Naša Ljuba Gospa Rešiteljica, kakor jo je naslikal Hebert. Na nizki peči ali kaminu pa je ura, ki predstavlja Marijo na sedežu po slikarju Rafaëlu.

Zdaj lahko sami vidite, kako je Gvidona obdajalo polno spominčkov na njegovo nebeško mamico.

(Dalje prih.)